

Arrest

nr. 81 362 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwam op 11 augustus 2011, verklaren er zich op 12 augustus 2012 vluchteling.

1.2. Op 7 februari 2012 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 8 februari 2012 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van S.S.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karachi. Sinds juli 2005 was u tewerkgesteld als receptionist bij The Aga Khan University. Na het volgen van opleidingen werd u gepromoveerd tot administratief assistent. Vanaf 2007 werkte u op het departement chirurgie. In september 2010 kreeg u wederom promotie en werd u senior administratief assistent. A., die al langer bij The Aga Khan University werkte maar minder opleidingen volgde dan u, kon dit moeilijk verkroppen. Na uw promotie ontving u drie keer een dreigtelefoon. U vermoedt dat deze het werk waren van A. maar u was niet zeker. Vanaf uw promotie kwam A. onder u te staan en deed hij zijn werk niet meer naar behoren. Toen hij op een dag iets niet goed gedaan had en u A. daarop aansprak, nam hij u vast bij uw hemd. U meldde dit aan uw manager die A. op zijn beurt aansprak over zijn attitude. Toen A. in mei 2011 een maand vakantie had, vond er een interne audit plaats op uw werk. De diploma's van alle werknemers werden nagezien. Daaruit bleek dat het diploma van A. vals was. Hierdoor werd hij na zijn vakantie onmiddellijk ontslagen. A. gaf u de schuld van zijn ontslag. Hij dreigde ermee dat hij u niet met rust zou laten en eiste dat u zelf ontslag zou nemen. U werd opnieuw telefonisch bedreigd. Toen u op een avond in juni van uw werk onderweg was naar huis, werd u door A. en zijn kennissen, die lid waren van de Awami National Party (ANP), tegengehouden. In totaal waren ze met acht à tien mannen. U werd geslagen en viel met uw hoofd tegen een paal. Gelukkig kwam er op dat moment een politiewagen aangereden waardoor A. en zijn kennissen wegluchtten. U werd door de politie naar het hospitaal gebracht om uw hoofdwonde te laten verzorgen. De dag erna ging u samen met uw vader naar het politiekantoor om klacht in te dienen tegen A. en zijn kennissen. Toen de politieinspecteur hoorde dat u geslagen was door Pathans die behoren tot de ANP waarschuwde hij u dat de hoogste politiefunctionarissen in de regio eveneens Pathans waren. Hij adviseerde u de zaak te laten rusten en naar het buitenland te gaan. Hierop contacteerde uw vader een smokkelaar en de eerste week van juli 2011 vertrok u samen met uw echtgenote en de smokkelaar van Pakistan naar België. Jullie reisden over land en een stuk over zee. De reis duurde iets meer dan een maand. Op 12 augustus 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart en die van uw vrouw, uw geboorteakte en die van uw vrouw, een Engelse vertaling van uw huwelijksakte, een certificaat van de Ismaili District Boy Scouts Association, vier certificaten van de Board of Secondary Education, een Provisional and Character Certificate van de Sultan Mohamed Shah Aga Khan School, een certificaat van de Aga Khan Higher Secondary School, een certificate of merit van de Aga Khan Education Service, twee Admit cards van The University of Karachi, een registratiekaart van The University of Karachi, twee certificaten van The University of Karachi, twee certificaten van een IT cursus, een certificaat van Genius Marketing, vier certificaten van The Aga Khan University, drie kaartjes van The Aga Khan University, een lidkaart van Administrative Professionals' Forum, vijf loonfiches van The Aga Khan Hospital and Medical College, een boek "Twenty five years of surgical odyssey" en twee enveloppes van The Aga Khan University.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst maakte u **niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst**. De dag nadat u werd aangevallen door A. en zijn kennissen ging u samen met uw vader naar het politiekantoor. De beambte begon met het noteren van uw klacht. Toen hij hoorde dat de aanvallers Pathans waren die lid waren van de ANP raadde hij u aan om geen klacht neer te leggen omdat de hoogste politiefunctionarissen in die regio van Karachi Pathans zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Bovendien wilde u zelf ook geen documenten laten opstellen door de politie omdat uw adres daarop vermeld zou staan en A. op die manier te weten zou komen waar u woonde (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Geen van beide argumenten volstaan als verklaring waarom u voor bescherming geen beroep zou kunnen doen op de Pakistaanse autoriteiten. Wat betreft uw eerste argument dient te worden opgemerkt dat er inderdaad mogelijkwerijs bepaalde regio's in Karachi zijn waar veel inwoners, inclusief politieofficiers, Pathans zijn. Deze bevolkingsgroep is echter niet in de meerderheid in Karachi en wat betreft de politieke macht hebben voornamelijk de Pakistan Muslim League Q (PML-Q), en in mindere mate de Pakistan Peoples Party (PPP), het voor het zeggen in Karachi (zie blauwe map). Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u niet elders in Karachi klacht zou kunnen neerleggen tegen A. en zijn kennissen. Uit uw verklaring dat de politie in eerste instantie probleemloos bereid was uw klacht te noteren toont immers aan dat de autoriteiten blijken gaven inspanningen te willen doen om u bescherming te bieden. Wat betreft uw tweede argument, dat u geen documenten wilde laten opstellen uit vrees dat A. zo uw adres te weten zou komen, dient te

worden opgemerkt dat A. ook op andere manieren uw adres te weten kon komen indien hij dat zou willen. Zo had hij zelf of iemand anders u 's avonds van op uw werkplaats kunnen volgen om te zien waar u woonde. De vermelding van uw adres op documenten van de politie is bijgevolg geen voldoende uitleg waarom u geen klacht zou willen indienen. Op basis van bovenstaande bevindingen dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om een redelijke bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft aangesproken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er **geen enkele reden is waarom u geen gebruik zou kunnen maken van interne vlucht**. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vrees het lokale niveau niet overstijgt. Uw vrees heeft immers betrekking op een ex-collega. Verder verklaarde u nog nooit problemen te hebben gehad met de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 10). De Pakistaanse autoriteiten zijn dus absoluut niet naar u op zoek. U argumenteerde dat u wel overwogen hebt om zich elders in Pakistan te vestigen maar dat u besloot dat niet te doen omdat de mensen van de ANP overal in Pakistan aanwezig zijn en dat er dus een kans zou bestaan dat ze overal in Pakistan achter u aan zouden komen. Dergelijke verklaring kan echter niet volstaan. U werd immers niet gezocht door de ANP maar door A. en u weet zelfs niet met zekerheid te stellen of A. tot de ANP behoort (zie gehoorverslag CGVS p. 9). In deze context is het niet aannemelijk dat de "ANP" die bovendien een kleine partij is de moeite zou doen om u elders in Pakistan te zoeken, laat staan te vinden.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Pakistaanse identiteitskaart, geboorteakte en de Engelse vertaling van uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Uw certificaat van de Ismaili District Boy Scouts Association toont aan dat u Ismaili bent. Ook dit wordt door het CGVS niet betwist. De overige door u neergelegde documenten geven weer welke studies en opleidingen u gevolgd hebt en bevestigen dat u tussen 19 juli 2005 en 24 augustus 2011 werkzaam was bij The Aga Khan University. Geen enkel van de door u neergelegde documenten vormen echter ook maar enig begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen met A. of zijn kennissen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van S.S.S.:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Pakistaanse nationaliteit. Begin juli 2011 hebt u uw land van herkomst verlaten en op 12 augustus 2011 hebt u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot, S. S. (o.v. 6.860.527) een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers gaan niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing en menen dat om hun persoonlijke vrees beter te begrijpen er dient rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan en dat het CGVS zich niet kan beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Aangaande de aangifte bij de politie merkt verzoeker op dat hun werk beperkt blijft tot het noteren van de klacht, dat ze verder niets meer doen, dat men als arme, gewone burger niets kan krijgen in Pakistan en dat het een vaststaand feit is dat verzoekende partij zou hebben moeten betalen aan de politie.

Volgens verzoeker kan A. te weten komen waar hij zijn verblijfplaats heeft en heeft hij dus geen intern vluchtalternatief. De kennissen van A. behoren zeker tot de ANP en zullen hem overal terugvinden via hun connecties. Daarnaast publiceert verzoeker soms voor zijn werk artikels zodat het op die manier te achterhalen is waar hij zich bevindt.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. De mensenrechten in Pakistan worden helemaal niet gerespecteerd en verzoekers lopen dan ook een groot risico. Men dient vast te stellen dat na het overlijden van Osama Bin Laden het geweld in Pakistan enorm toeneemt. Uit persberichten blijkt ook dat het geweld in de stad Karachi enorm is. Daarenboven gaat het vaak om willekeurig geweld. Verzoekers verwijzen hiervoor naar bijgevoegde krantenartikelen.

2.2. Verzoekers, die de motieven van de bestreden beslissing trachten te weerleggen, vragen in hoofdde de bestreden beslissing te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.3. De Raad treedt verwerende partij bij waar zij stelt dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster, die zich integraal baseerde op de asielmotieven waarop haar echtgenoot S. S. (O.V. 6.860.527) zich beriep. De bestreden beslissing van verzoekster is afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratieve dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005; RvS, nr. 104.134 van 28 februari 2002; RvV, nr. 2173 van 28 september 2007). Dit wordt niet betwist in de beroepsakte die verzoekende partij heeft neergelegd die overigens louter grieven en middelen formuleert tegen de motieven vervat in de bestreden beslissing van verzoeker.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden nadat een werknemer, A., van de Agha Khan universiteit ontslagen werd en deze verzoeker voor zijn ontslag verantwoordelijk acht. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de politie, nadat hij na de aanval door A. en zijn kennissen naar het politiekantoor is gegaan, in eerste instantie probleemloos bereid was zijn klacht te noteren. Verzoeker heeft uiteindelijk geen klacht ingediend, omdat deze politiebeambte het zou afgeraden

hebben daar de aanvallers Pathans lid zijn van de ANP en de hoogste politiefunctionarissen in die regio van Karachi Pathans zijn en omdat verzoeker geen documenten wilde laten opstellen waarop zijn adres vermeld zou staan en A. op die manier te weten zou komen waar verzoeker woonde (gehoorverslag, 5, 9). In de bestreden beslissing is terecht geoordeeld dat deze beide argumenten echter niet volstaan als verklaring waarom hij voor bescherming geen beroep zou kunnen doen op de Pakistaanse autoriteiten. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hoewel er inderdaad mogelijkwerwijs bepaalde regio's in Karachi zijn waar veel inwoners inclusief politieofficieren, Pathans zijn, deze bevolkingsgroep echter niet in de meerderheid is in Karachi en wat betreft de politieke macht voornamelijk de Pakistan Muslim League Q (PML-Q), en in mindere mate de Pakistan Peoples Party (PPP), er het voor het zeggen hebben. Verzoeker heeft bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken om welke reden hij niet elders in Karachi klacht zou kunnen neerleggen tegen A. en zijn kennissen. Verzoeker heeft dus zelf nagelaten om de nodige procedurele stappen te ondernemen met het oog op bescherming van de autoriteiten. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat de politie behoudens het noteren van een klacht verder niets doet, is beperkt tot blote beweringen die hij verder niet concreet onderbouwt.

Conform artikel 48/5 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet enkel uitgaan van of veroorzaakt worden door *niet-overheidsactoren*, indien kan worden aangetoond dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. (VANHEULE, D., Vluchtelingen. Een overzicht, Gent, Mys & Breesch, 1998, p.40). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Internationale bescherming kan derhalve slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en, gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat de Pakistaanse overheden geen bescherming tegen zijn belager kunnen of willen bieden of er geen bereidheid hiertoe is. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

In zoverre dat verzoeker het door de commissaris-generaal aangehaalde intern vluchtalternatief betwist en hieromtrent zijn verklaringen louter herhaalt dient te worden opgemerkt dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. Uit niets blijkt dat verzoeker zich niet elders in Pakistan kon/kan vestigen om zijn problemen met A. en zijn kennissen, te vermijden. Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat de mensen van de ANP overal in Pakistan aanwezig zijn en dat er dus een kans zou bestaan dat ze overal in Pakistan achter hem aan zouden komen. Reeds in de bestreden beslissing is geoordeeld dat dergelijke verklaring niet kan volstaan. Verzoeker werd immers niet gezocht door de ANP, maar door A. en hij kan geenszins concreet aantonen dat A. tot de ANP behoort. In deze context is het niet aannemelijk dat de ANP die bovendien een kleine partij is, hoe dan ook de moeite zou doen om verzoeker elders in Pakistan te zoeken, indien dit al mogelijk zou zijn in een geografisch opzicht toch niet zo klein land. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Wat betreft de verwijzing naar de proceduregids van de Verenigde Naties merkt de Raad op dat deze geen juridisch bindend karakter heeft doch enkel als aanbeveling dient. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen die geen precedentwaarde hebben.

In zover verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Pakistan en meer bepaald naar de situatie in de stad Karachi en ter staving hiervan informatie toevoegt aan het verzoekschrift, stelt de Raad ten slotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan waartoe Karachi, waar verzoeker van afkomstig is, niet behoort. Uit de artikelen die verzoeker over Karachi bijbrengt blijkt dat het geweld er wordt veroorzaakt door rivaliserende etnische groepen en criminele bendes. Uit deze artikelen blijkt echter niet dat het geweld er aanhoudend of willekeurig is. De situatie is er derhalve niet van dien aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER